

VARGA IMRE

Haltató

Lehunyvva sok nevét,
sötét terébe néz;
egy testbe ízesül.
Feketén ég belül,
héjára ráhevül –
térre ébresztő kép.

A rét bentre kerül,
magát veszi körül.
Szélcsengő, lombzúgás
fentről zöld szél fúj át.
A hab föl- s elmerül,
legmélyem ráterül.

Egy-egy szó megakad,
tartalma kifakad.
Telt-édes levében
bukdosgat elébem.
Holott bennem vannak,
ringatva magamnak.

Árnyékká lett a test,
dőlt terében lebeg.
Csertőlgyek, kőrisek;
rámzajló ősvizek.
Köröttünk csend dobog;
némult patkónyomok.

Megkondul a harang,
fénylőn kizeng a hang.
Megléli legbelül
önmagát – szétterül.
Testemből a világ
nyírfagallya kiáll.
Gyönyörrel fölkiált,
levélként én kivált.